

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 88/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. R., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 96/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. R. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. januára 2010 doručená sťažnosť J. R. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 96/2007 (ďalej aj „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že v namietanom konaní je sťažovateľ v pozícii navrhovateľa (návrh na obnovu konania doručil okresnému súdu 28. mája 2007). Konanie do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo skončené. Sťažovateľ 21. decembra 2007 využil aj podanie sťažnosti podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorú okresný súd uznal za dôvodnú a podpredsedníčka okresného súdu mu prisľúbila odstránenie vzniknutých prietahov, k čomu však podľa sťažovateľa nedošlo.

Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd „*sťažnosť v plnom rozsahu prijal a vydal príkaz... na odstránenie prietahov a... priznal finančné zadostučinenie v peniazoch*“. Zároveň požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov, ako aj o ustanovenie advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (*mutatis mutandis* I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03, IV. ÚS 217/09).

Sťažovateľ v úvode sťažnosti uviedol, že namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 2 a 3 ústavy (ktoré však nijako konkrétne neodôvodnil), ako aj podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V odôvodnení sťažnosti však argumentuje iba zbytočnými priesťahmi v konaní, ktoré aj žiada odstrániť. Pretože namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 2 a 3 ústavy nemá oporu v tvrdeniach a dôkazoch produkovaných v sťažnosti, ktoré sú výlučne zamerané na preukázanie existencie zbytočných priesťahov, prichádzalo do úvahy, aby sa ústavný súd zaoberal iba možným porušením jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priesťahov, a pokiaľ ide o ostávajúce články ústavy, bolo potrebné sťažnosť odmietnuť pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí (nedostatok odôvodnenia).

K namietanému porušeniu označeného základného práva dochádza podľa sťažovateľa vo veci jeho návrhu na obnovu konania vedenej okresným súdom pod sp. zn. 14 C 96/2007. Zo spisu okresného súdu sp. zn. 14 C 96/2007, ktorý si ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania veci vyžiadal, vyplýva, že sťažovateľ chce dosiahnuť zmenu právoplatného rozsudku okresného súdu sp. zn. 18 C 429/2004 zo 7. novembra 2006 prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku – obnovy konania, a preto podal návrh na obnovu konania podľa § 228 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Podľa § 234 ods. 1 OSP návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne, alebo obnovu konania povolí.

Podľa § 235 ods. 1 OSP len čo nadobudne rozhodnutie o povolení obnovy právoplatnosť, súd bez ďalšieho návrhu vec znovu prejedná. Pritom prihliadne na všetko, čo vyšlo najavo ako pri pôvodnom konaní, tak aj pri prejednaní obnovy.

Podľa § 235 ods. 2 OSP ak súd zistí, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne, zamietne uznesením návrh na jeho zmenu. Ak súd napadnuté rozhodnutie vo veci samej zmení, nové rozhodnutie nahradí pôvodné rozhodnutie.

Ústavný súd poznamenáva, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v konaní o návrhu na obnovu konania – v štádiu do rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania – nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pretože nejde o rozhodovanie o občianskom práve alebo záväzku a odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím vo veci. Takéto rozhodnutie už bolo totiž vydané v pôvodnom konaní, v zmysle § 159 ods. 1 OSP predstavuje prekážku veci rozhodnutej a túto nemožno prejednávať znova. Rovnaký právny názor vyplýva aj z doterajšej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktorú treba považovať aj obnovu konania (A. B. C. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003).

Prekážka veci rozhodnutej odpadne len nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania podľa § 235 ods. 1 OSP, keď súd bez ďalšieho návrhu vec znovu prejedná. V tomto štádiu už preto ide o rozhodovanie o občianskom práve alebo záväzku, odstránenie stavu právnej neistoty v primeranej lehote právoplatným rozhodnutím o návrhu na zmenu rozhodnutia vydaného v pôvodnom konaní, a teda aplikovateľnosť čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov by už v takomto prípade prichádzalo do úvahy.

Ústavný súd už vyslovil, že pri obnove konania podľa Občianskeho súdneho poriadku môže byť základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené len v štádiu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania (napr. I. ÚS 5/02, II. ÚS 253/06, III. ÚS 107/06).

Pretože v čase doručenia s'ťažnosti ústavnému súdu o návrhu s'ťažovateľa na obnovu konania nebolo právoplatne rozhodnuté, resp. uznesením okresného súdu sp. zn. 14 C 96/2007 z 10. februára 2010 bol návrh s'ťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietnutý, nemohlo vzhľadom na citovanú judikatúru ústavného súdu ani dôjsť k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto ústavný súd jeho s'ťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie s'ťažnosti ústavný súd už o ďalších požiadavkách s'ťažovateľa (napr. žiadosť o ustanovenie advokáta) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2010